

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Terezy Matuškové ve věci

žalobce: **Ing. M. K.**

zastoupeného advokátem JUDr. Janem Klailem
sídlem Lukavická 22, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Velitel vzdušných sil**
sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2024, č. j. MO 738654/2024-3031,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce, voják z povolání, požádal v srpnu roku 2008 velitele svého vojenského útvaru o doplacení platu za období, kdy byl určen k plnění úkolů služeb LZS a SAR (letecké záchranné služby, resp. letecké pátrací a záchranné služby). Příslušný služební orgán nejprve žádosti žalobce nevyhověl, poté jí po zrušujících rozsudcích soudu částečně vyhověl a přiznal žalobci odměnu za práci přesčas spolu s úrokem z prodlení, také toto jeho rozhodnutí bylo následně (rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25. 10. 2021, č. j. 30 Ad 8/2019-157) zrušeno. Věcí se poté zabýval i Nejvyšší správní soud a dospěl k závěru, že rozdělení směn LZS a SAR (12 hodin výkonu služby a na ně navazujících 12 hodin formálně označovaných jako služební pohotovost, přičemž materiálně šlo také o výkon služby) bylo čistě formální a účelové a ze strany služebně nadřízených orgánů žalobce šlo o snahu o obcházení zákona (krácení žalobce na jeho platových nárocích). Žalobce tedy splnil všechny podmínky pro to, aby mu byl plat dorovnán (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2022, č. j. 3 As 391/2021-52).
2. Rozhodnutím ze dne 15. 1. 2024, č. j. MO 39546/2024-2427, proto velitel VÚ 2427 Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou, ve výroku I. žádosti žalobce vyhověl a přiznal mu doplacení hrubého platu a odpovídající úrok z prodlení. Výrokem II. pak rozhodl tak, že nároky za dobu do 30. 6. 2005 jsou dle § 161 odst. 1 a 2 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), promlčeny. Nyní napadeným rozhodnutím pak bylo odvolání žalobce proti výroku II. zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí v tomto rozsahu potvrzeno.

II. Žaloba

3. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí (podle obsahu žaloby proti té části, kterou byl potvrzen výrok II. prvostupňového rozhodnutí) včasnou žalobu. Uvádí, že plat mu byl krácen úmyslně, neboť mu byla nařízena nepřetržitá 24hodinová služba a naopak, nikdy mu nebyla nařízena služební pohotovost navazující na 12hodinovou službu. Nařídít takovým způsobem služební pohotovost by ostatně ani nešlo, neboť by nebylo možné dodržet stanovenou dobu odpočinku a provést stanoveným způsobem letovou přípravu. V době výkonu služby LZS nebo SAR nadto posádka vrtulníku podléhá jinému velení než v době služební pohotovosti.
4. Podle žalobce je mimo jakoukoliv pochybnost, že příslušný velitel věděl, že jednotlivým vojákům vyplácí finanční plnění (plat a jeho jednotlivé složky) v rozporu s jeho vlastními rozkazy. Z toho vyplývá jednoznačný úmysl správního orgánu příslušného vojáka poškozovat. Žalobce odkazuje také na zvukový záznam, na němž velitel popisuje danou praxi a uvádí, že jestli se podle ní někdo nechce řídit, nechť se přihlásí a může být převeden na jinou práci, přičemž řešit situaci s právníky, s ministryní nebo se sdělovacími prostředky nemá smysl. To žalobce označuje za nátlak. Je tedy zřejmé, že jednání služebních orgánů je zaviněné.
5. Služebními orgány dovozené promlčení je dle žalobce v rozporu s dobrými mravy. Žalobce cituje četnou judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu. V nynější věci resort obrany nasadil veškeré možné orgány s jediným cílem – poškodit žalobce, resp. vynaložit veškeré úsilí k tomu, aby žalobce nabyl dojmu o legalitě nezákonného jednání a snad se i vzdal dožadování se svých nároků. Námitka promlčení by podle žalobce neměla sloužit k zajištění

nedotknutelnosti nezákonně získaného prospěchu oficiálně nazvaného „ekonomickou racionalizací pracovních zdrojů“, jež bylo motivem jednání služebních orgánů od samého počátku.

6. Žalobce se tedy domáhá náhrady úmyslně způsobené škody, přičemž v úvahu by přicházelo také posouzení nároku coby vydání bezdůvodného obohacení. Ze státního rozpočtu byly určeny finanční prostředky kromě jiného pro účely hrazení protihodnoty za vykonané služby. Pokud armáda postupovala tak, že část těchto finančních prostředků si v rozporu s vlastními rozkazy ponechala, pak se na úkor vojáků bezdůvodně obohatila. Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný uvádí, že žalobce svůj nárok uplatnil žádostí podanou dne 14. 8. 2008. Nárok na plat za období před 1. 7. 2005 je proto v souladu s § 161 odst. 1 a 2 zákona o vojácích z povolání promlčen. Žalovaný vycházel ze závěrů předchozího rozsudku zdejšího soudu v této věci, podle něhož nelze dovozovat, že služební orgány měly v úmyslu žalobci způsobit škodu. V témže rozsudku zdejší soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce nemravností uplatněné námitky promlčení. Žalovaný se řídil závazným právním názorem zdejšího soudu. Argumentaci žalovaného potvrdil v obdobné věci Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 10. 2024, č. j. 10 As 161/2024-38. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu odmítl, popřípadě jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.). Za splnění podmínek podle § 51 s.ř.s. rozhodl zdejší soud bez jednání.
9. Žaloba není důvodná.
10. V nyní posuzované věci není sporu o tom, že nárok žalobce je v základu oprávněný. To již vyřešily správní soudy v minulosti a ani žalovaný nevystavěl napadené rozhodnutí na opačném názoru. Spor je v rozsahu uplatněných žalobních bodů veden výhradně o to, zda je nárok žalobce za období do 30. 6. 2005 promlčen či nikoli.
11. Ze správního spisu a z napadeného rozhodnutí plyne, že žalobce svůj nárok uplatnil v srpnu 2008. To ani žalobce v žalobě nezpochybňuje. Pokud jde o otázku charakteru žalobcova nároku, pak žalobce v žalobě opakovaně zmiňuje, že mu služební orgány „úmyslně způsobily škodu“, a domáhá se náhrady škody, případně vydání bezdůvodného obohacení, takto však podle zdejšího soudu žalobcův nárok kvalifikovat nelze. Uplatněný nárok totiž vychází, zjednodušeně řečeno, ze skutečnosti, že za plnění úkolů služeb LZS a SAR v letech 2005-2008 byl původně žalobci vyplacen plat za 12 hodin výkonu služby a dále 50 % platu za 12 hodin služební pohotovosti. Žalobce ovšem po celou dobu konal řádnou službu, za jejíž výkon mu náležel plat v plné výši včetně příslušných příplatků. Jedná se tudíž o nárok na plat a jeho příslušenství dle § 66 a násl. zákona o vojácích z povolání ve spojení se

zákonem č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech. Rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2022, č. j. 10 As 334/2021-64, charakterizuje daný nárok jako platový (bod 23). Z ničeho neplyne, že by žalobci byla zároveň způsobena škoda ve smyslu právních předpisů upravujících náhradu škody. Je pochopitelné, že žalobce se cítí být postupem služebních orgánů „poškozen“ a nevyplacení části platu vnímá jako „újmu“. Předpokladem vzniku povinnosti k náhradě škody je ovšem kromě protiprávního jednání spočívajícího v porušení právní povinnosti také způsobení škody (§ 2909 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku; obdobně předchází právní úprava), kterou nelze ztotožňovat s primární právní povinností. Např. pro náhradu škody vzniklé porušením smlouvy obecně platí, že nárok na náhradu škody vzniká paralelně vedle povinnosti plnit. Neplatí tedy, že porušení povinnosti vyplatit plat nebo mzdu ve stanovené výši (resp. porušení povinnosti plnit v penězích) zakládá nárok na náhradu škody ve výši nevyplacené části.

12. Žalobci pak zjevně nevznikl ani nárok na vydání bezdůvodného obohacení. V nynějším případě nebylo plněno bez právního důvodu ani na základě neplatného právního úkonu (§ 163 zákona o vojácích z povolání). Jak uvádí žalobce, příslušná rozpočtová kapitola obdržela finanční prostředky určené mimo jiné na zabezpečení platu vojáků z povolání. Sam žalobce ovšem žádné plnění bez právního důvodu (na jehož vydání by mu z tohoto titulu vznikl nárok) žalované ani státu neposkytl.
13. Podle § 161 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *nestanovuje-li tento zákon jinak, činí lhůta k uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru 3 roky*. Podle odst. 2 téhož ustanovení *jde-li o opětovné plnění, činí lhůta k uplatnění nároku na jednotlivá plnění 3 roky od jejich splatnosti*.
14. Jak upozorňuje žalovaný, otázkou promlčení se zdejší soud již zabýval v předchozím rozsudku týkajícím se nynějšího nároku (zmiňovaný rozsudek ze dne 25. 10. 2021, č. j. 30 Ad 8/2019-157), neboť žalobce uplatnil obsahově obdobnou námitku, včetně odkazů na judikaturu, již v předchozí žalobě. To však nezakládá překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Tato překážka vzniká pouze v případě totožnosti předmětu řízení, tj. pokud nový návrh směřuje proti totožnému správnímu rozhodnutí. V nynější věci žalobce napadá jiné rozhodnutí, které bylo vydáno poté, kdy bylo původní rozhodnutí správním soudem zrušeno.
15. Dříve vyslovený právní názor zdejšího soudu je však relevantní z jiného důvodu. V případě přezkumu rozhodnutí správních orgánů (§ 65 s.ř.s.) je správní soudnictví vybudováno na kasačním principu spojeném se závazností právního názoru vysloveného soudy. Tato kasační závaznost se uplatňuje v rozsahu rozhodování konkrétní věci (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, bod 32). Kasační závaznost vysloveného právního názoru je odrazem zájmu na efektivním fungování správního soudnictví, v němž nedochází k opakovanému přehodnocování již zodpovězených otázek. Jak totiž v této souvislosti judikuje i Ústavní soud, „*v jednotlivých případech je konečnost sporu nepostradatelným znakem spravedlivého procesu*“ [nález ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05 (N 190/47 SbNU 465), bod 58]. Správní orgán tedy je při vydávání nového rozhodnutí vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku podle § 78 odst. 5 s.ř.s. Je-li správní orgán při vydávání nového rozhodnutí kasačně vázán právním názorem vysloveným při zrušení původního rozhodnutí, musí se kasační závaznost uplatnit i ve vztahu ke krajskému soudu při přezkumu nového rozhodnutí. (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne

23. 2. 2022, č.j. 1 Azs 16/2021-50). Výjimku představují pouze situace, kdy došlo v mezidobí ke změně podstatných skutkových či právních okolností.

16. Zdejší soud v předchozím rozsudku uvedl, že „promlčení nároku je v obecné rovině pravidlem, jehož prolomení musí být opravdu závažné a zejména spíše nezávislé na vůli příslušné osoby, nebo omezující její možnosti fakticky právně jednat (např. dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, účast v mezinárodní misi v místech se špatnou infrastrukturou apod.); z podání žalobce nic takového neplyne a není zjevné, že by mu v uplatnění jeho práva takto závažné skutečnosti bránily (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15.6.2018, č.j. 6 Ad 31/2017-32). Proto zdejší soud nemůže přisvědčit námitce žalobce o nemravnosti uplatněné námítce promlčení.“ V nynější věci nejsou dány žádné okolnosti, pro které by bylo možné (potřebné) se od vyslovených závěrů odchýlit. Nejvyšší správní soud je nekorigoval (k tomu ani v souladu s dispoziční zásadou nedostal prostor, neboť žalovaný coby stěžovatel je pochopitelně nenapadl).
17. Žalobce poměrně obsáhle cituje z judikatury k otázce (ne)mravnosti uplatněné námítce promlčení. Předkládané závěry však přesvědčivě nespojuje se svou konkrétní situací. Z judikatury zejména plyne, že „námitka promlčení zásadně dobrým mravům neodporuje, ale mohou nastat situace, že uplatnění této námítce je výrazem zneužití práva na úkor účastníka, vůči němuž by zánik nároku v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil.“ (nález Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2005 sp. zn. I. ÚS 643/04). „Dobрым mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námítce promlčení by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil.“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8.2.2011, sp. zn. 21 Cdo 85/2010, shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16.7.2014, č. j. 3 Ads 83/2013-39, nebo ze dne 2.3.2023, č.j. 9 As 81/2022-44). Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.2.2012, sp. zn. 23 Cdo 123/2011).
18. Žalobce argumentuje v tom směru, že služební pohotovost mu nebyla nikdy nařízena a služební orgány mu proto vyplácely nižší plat úmyslně (nejednalo o náhodu ani o omyl). To v zásadě odpovídá shora uvedeným závěrům Nejvyššího správního soudu v nynější věci, podle nichž rozdělení směn na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti bylo čistě formální a účelové a ze strany služebně nadřízených orgánů žalobce se jednalo o snahu o obcházení zákona (krácení žalobce na jeho platových nárocích). To ovšem samo o sobě nemůže vést k rozporu námítce promlčení (resp. v nyní posuzované věci závěru žalovaného o promlčení nároku) s dobrými mravy. V opačném případě by nemohlo dojít k promlčení žádného nároku v případě úmyslného nesplnění jakékoliv právní povinnosti. Takto široce ovšem nelze korektiv dobrých mravů pojmát. Žalovaný pak se žalobcem nevede polemiku ohledně formy zavinění; pouze konstatuje, že dané formální rozdělení směn (a z něj vyplývající výplata platu) nebylo motivováno úmyslem služebních orgánů poškodit žalobce. Důvodem tohoto nezákonného postupu bylo primárně to, že

z personálních důvodů nebylo jiným způsobem možné plnit všechny úkoly (to zdejší soud konstatoval již v předchozím rozsudku týkajícím se nároku žalobce).

19. Žalobce neuvádí žádný důvod, pro který by nebylo možné uplatnit u služebního orgánu platový nárok dříve. Neuvádí ani jiné konkrétní argumenty svědčící o tom, že služební orgán uplatněním námitky promlčení zneužívá právo. Pokud jde o poukaz žalobce na údajný nátlak služebních orgánů, ten žalobce dokládá pouze zvukovým záznamem ze dne 30. 9. 2008, který byl pořízen až po uplatnění nároku. Obecně přitom platí, že pro posouzení námitky promlčení jako výkonu práva v rozporu s dobrými mravy jsou bez významu okolnosti, které nastaly až po uplatnění práva (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.6.2022, č.j. 2 As 114/2021-46, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.7.2010, sp. zn. 33 Cdo 126/2009). Ničím dalším žalobce tvrzený nátlak služebních orgánů neprokazuje.
20. Lze tedy shrnout, že námitku promlčení nároku žalobce (resp. závěr žalovaného o promlčení žalobcova nároku) neshledal zdejší soud v rozporu s dobrými mravy již v předchozím rozsudku ze dne 25. 10. 2021, č. j. 30 Ad 8/2019-157. V nynějším řízení nevyšlo skutkově ani právně najevo nic, co by vedlo k nutnosti dané závěry přehodnotit.
21. Pro úplnost krajský soud dodává, že obdobnými spory jiných vojáků z povolání ohledně promlčení jejich nároků do 30. 6. 2005 se krajský soud v minulosti již několikrát zabýval. Vojáci byli zastoupeni stejným advokátem jako žalobce a žalobní argumentace ohledně promlčení byla formulována totožně jako v nyní souzené věci (např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 16. 7. 2024, č. j. 62 Ad 5/2024-74; ze dne 16. 7. 2024, č. j. 62 Ad 6/2024-74; ze dne 16. 7. 2024, č. j. 62 Ad 2/2024-67; ze dne 31. 7. 2024, č. j. 29 Ad 2/2024-67; ze dne 1. 8. 2024, č. j. 29 Ad 8/2024-69; ze dne 1. 8. 2024, č. j. 29 Ad 6/2024-68). Krajský soud v žádném z dosud rozhodnutých sporů námitce promlčení nepřisvědčil. Závěry krajského soudu týkající se této sporné linky byly opakovaně potvrzeny Nejvyšším správním soudem (např. rozsudek ze dne 10. 10. 2024, č. j. 10 As 161/2024-38, který prošel i testem ústavnosti a ústavní stížnost proti němu byla jako zjevně neopodstatněná odmítnuta usnesením Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 3375/24 ze dne 7. 1. 2025 ; dále rozsudky ze dne 8. 11. 2024, č. j. 10 As 162/2024-36; ze dne 8. 11. 2024, č. j. 10 As 163/2024-30; ze dne 26. 11. 2024, č. j. 2 As 183/2024-33 a ze dne 25. 11. 2024, č. j. 2 As 184/2024-33). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 5. 2025, č. j. 10 As 176/2024-33, jednoznačně uvedl: „*Nárok vzešlý ze služebního poměru vojáka z povolání se promlčí, jestliže nebyl uplatněn v zákonné lhůtě (§ 159 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání). Zákonná lhůta k uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí tři roky (§ 161 odst. 1 téhož zákona). Lhůta k uplatnění nároku na náhradu škody činí tři roky, popřípadě – byla-li škoda způsobena úmyslně – deset let (§ 161 odst. 4 téhož zákona). Stěžovatelův nárok je peněžitým (platovým) nárokem ze služebního poměru (rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2022, čj. 4 As 263/2021-34, bod 63); nejde o nárok na náhradu škody. O desetileté promlčecí době tak nelze vůbec uvažovat. Výkon subjektivních práv a povinností obecně musí být v souladu s dobrými mravy, jinak takovému výkonu subjektivního práva není možno přiznat právní ochranu (§ 3 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2014). Námitka promlčení zásadně dobrým mravům neodporuje, ale mohou nastat situace, v nichž by uplatnění této námitky představovalo zneužití práva (rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2014, čj. 3 Ads 83/2013-39). V nynější věci však správní orgány nepostupovaly nemravně, pokud k promlčení přihlížely. Stěžovatel neuvedl žádný důvod, pro který nemohl platový nárok u služebního orgánu uplatnit dříve. Jen trval na tom, že svým závěrem o promlčení zneužily*

správní orgány právo, aniž však konkrétně popsal okolnosti, které o zneužití práva vypovídají (rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2024, čj. 10 As 161/2024-38, bod 18). Ani případný úmysl správních orgánů nevyplatit stěžovateli plat v náležité výši nesvědčí o nemravnosti promlčení. Stěžovatel měl možnost svůj platový nárok kdykoli uplatnit (respektive opak netvrdí), a proto jeho pozdní uplatnění jde k jeho tíži.“

22. Případ žalobce se týká právně a skutkově obdobné situace, ke které existuje ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu, která podepírá výše vyslovené závěry krajského soudu. V nyní souzené věci krajský soud neshledal důvod se od dřívější judikatury odchýlit, žalobce žádný důvod svědčící pro odklon neuvádí.

V. Závěr a náklady řízení

23. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. 7. 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu